

Oszkár és fiai

Oszkár depressziója látszólag személyiségéből fakad, de közelebből megismerve életét, nyilvánvaló, hogy az igazi ok a roma származása kapcsán halmozódó hátrányokban keresendő. A rendszerváltozás a roma kisebbséget társadalmi és lélektani gettóba taszította, melynek falait belülről a gettó lakói, kívülről a nem roma többség tagjai építik. Oszkár a születése pillanatától fogva sújtó hátrányokra nem tudhatott jó válaszokat adni, döntései inkább súlyosbították, semmint enyhítették helyzetét. Nem sikerült megfelelő iskolai végzettséget szereznie, nem sikerült a pályaválasztása, s végképp nem sikerült családi élete. Szerencsétlen első kapcsolatából hat gyerek született, akik közül négy interszexuális, akiket lányként anyakönyveztek, de inkább fiúk, jóllehet nincs férfi nemi szervük. Második kapcsolatából egy kislánya van, s tudomása szerint van egy nyolcadik gyermeke is, akit sosem látott. Jó intellektuális képességei ellenére sehol nem tudott meggyökerezni, többször került börtönbe, nem reménykedik, nem szorong, a szerencsére bízza jövőjét, melyről tudja, hogy bizonytalan. Káosz van benne, s káosz veszi körül. A vele való beszélgetés több alkalommal történt, a helyszín egy hajléktalanszállás volt.

Negyvenhét éves leszek december 29-én, tehát '74-es születésű vagyok. Mi roma család vagyunk.

Sok a stressz, meg minden, nem vagyok jól. A diagnózisom neurotikus depresszió. Aztán most ilyen kevert, szorongásos depresszióm van. Öngyilkossági gondolatom nem volt sose, ilyen nem volt. A Rivotrilrt szedem. Valamikor az is kiválthat depressziót. Nem okoz nálam agressziót, inkább az a baj, hogy évek óta szedem, és már nincs erős hatása. Van, de nem olyan, mint volt, szinte nem lehet abbahagyni, mert hát volt már rá példa, hogy az orvos hiába mondta, hogy felírja, elfelejtette felírni, aztán eltelt öt-hat nap, és már jöttek az elvonási tünetek. Ez eléggé megviselt, pánik jött rám. Hiába alszok délután is, tegnap is hiába aludtam délután, nem tudom, nem frissen ébredek, nem tudom, mi a jó isten van velem. A doktornő felírt Frontint, de én nem merem szedni. Nem akarok arra is rászokni.

A hangulatom se jó, a közérzetem se jó. Nem sokat kérek az élettől. Legálább egy konyha, szobám volna. Hogy amit én rendbe teszek, egy kis takaros házat, mert régen is volt nekem. Ott egytized részben tulajdonos vagyok ugyebár, de nem tudok mit kezdeni az illetővel, mert ő használja, próbáltam már jegyzővel, hogy kérjek tőle – mert ugye ő használja, én tulajdonos vagyok, akkor ő fizessen nekem. Nem tudom, hogy hova forduljak, jelentettem az ügyészségen, a járási ügyészségen, hogy bűncselekmény történt, mert az illető nem írta át a házat, tehát maradt a mi nevünkön, és így költözött bele a bátyám. Én megmaradtam mint tulajdonos, mert aláírta a többi testvérem 10-15 ezer forintért, én nem írtam alá. Nem azért, hogy védjék az öcsémet,

mert bent voltam akkor is verekedés miatt, meg hát a feleségem berakott, mert kitalálta – akkoriban a házasságunk már fuccs volt. Most nem muszáj elhinnie, de ez tényleg így volt, a gyerekeim voltak a tanúk a bíróságon, nem bántottam az anyukámat, csak anyukám rámondta, aztán az ügyészség nem fogadta el a gyerekeimnek a vallomását, mert az apjukat védik. Hát istenem, ha valakit megöltem volna, ők a tanúk, akkor se fogadja el a bíróság?

Egy kis ház jó lenne, ha nem is Sályon, de azért nem is bárhol. Igazából nem nagyon ragaszkodom én már Sályhoz, de csak megyeileg, így Borsodba nem mennék el Miskolc környékére. Talán Kövesd környékén valahol, ha lenne. Vannak ottan milliomos emberek. Most van ott egy francia, aki tele van pénzzel, hát mihelyt meghallja, hogy van egy eladó ház, 800 ezerért megvette. Azért, hogy ne cigány vegye meg, hogy oda cigány ne kerüljön. Felvásárolják a házakat, hogy ne cigány vegye meg. Így akarják kiszorítani a cigányokat, szó szerint. De ott mégiscsak van cigány, hát hogyne volna. Az az igazság, hogy régen nagyon sok cigány pinceházban lakott, akkor nem volt gond, hogy az újszülöttet pincébe hozták haza. ... huszonvalahány évig lakott benne a bátyám, én is laktam pinceházba fél évig. Nagyon sok rokonom, de nemcsak a rokonaim, hanem az összes cigány szinte 80 százaléka barlanglakásban lakott. Senkit nem zavart. Most a milliomosok azt csinálják, ezt a régi polgármester hozta be, hogy vegyenek meg minden pincét, amit csak lehet, hogy cigány oda ne költözzön – az is valamikor rendőr volt, cigánygyűlölő, rasszista, polgármester lett...

48

... Hát van egy kis hely a dombon, a tufában van benne. Hogyha rámegyem az internetre, Kovács Dezsőnek hívják az illetőt, van neki egy turizmus vállalkozása. Barlanglakásokat ad ki. Van bennük fűtés meg minden komfort. Ki lehet próbálni. Igen, ott rámegyünk, van több fotó is. Régen magyarok laktak ott a háború ideje alatt, odamenekültek ezekbe a pincékbe, utána meg a roma családok. Most ezek fel lettek újítva.

Ott már nincs cigány, senki, mert volt egy alapítvány, annak az unió adott pénzt, és a faluban vettek mindenkinek lakást. Van, aki 30 évet lehúzott a pinceházban. Ez sehogy se volt jó, de megfelelt a falunak, tudja, az akkori törvényeknek, az újszülött gyerekeket kiengedték oda. Nagyon sok barlanglakás volt. Rengeteg gyerek ott nőtt fel, ott járta ki a nyolc osztályt, emlékszek rá, volt a pincének udvara, ilyen tufás, ott tartották meg a ballagást. Az akkori polgármestert egyáltalán nem zavarta, hogy cigányok laknak a barlanglakásokban, de amikor én be akartam volna költözni, mert nem volt hova, amikor a kocsiban aludtam, képzelje el, és meghallotta, hogy én pincelakásba akarok költözni, rögtön rendőrt hívott rám, hogy gyorsan akadályozzátok meg Oszkárt, nehogy bemenjen már egy pinceházba, inkább aludjak a kocsiba’.

Lehet rá tenni két ablakot, rendes ajtót, én, amikor a volt nejemmel laktam, kifestettük, tehát elsőnek, ugye, rendes mésszel. Én laktam ilyenbe, igen. Rendes mésszel, ki lehet festeni fehérre, aztán színező anyaggal rá lehet menni. Nyáron hideg, télen meleg van. És akkor letettünk linóleumot,

berendezték szépen, otthonosan, és életvitelszerűen lehetett benne élni. Vízért lementünk a csapra, és azt hiszem, egy kádban fürödtünk le, de vécé, hogy mondjam, kint az udvaron lehetett csinálni egyet. Minden pincéhez tartozik egy kis udvarrés. Lehet seperni szépen. Meg lehet nézni ezeket a pincelakásokat. Van a Cseresznye fesztivál, a hivatal szervezi, és ott van egy vezető a hivatalon belül, aki kiviszi a látogatókat, és megmutatja, hogy valamikor hogy éltek benne a romák anno, vagy esetleg a magyarok.

Nem tervezem, hogy visszamenjek, mert az enyém elveszett. Januárban beszéltem a volt nejemmel, hogy ki ne menjél, mondom, várd meg, amíg kijövök, mert nekem szükségem van rá, mert ez az egy lakhatásom van. Hát kijött belőle. Hát nézze, ha olyan állapotba volna, amilyen volt, hát az lakhatásra megfelelő volt. Télen meleg maga a pincelakás, nyáron hűvös, ha jön is be meleg, de télen meleg. Ez a tufás dolog ott Szomolyán kétoldalt van. Itt a völgy, és kétoldalt vannak a pincelakások.

Szomolya nem matyó, a kövesdiek a matyósok. A matyós nép cigánygyűlölő is, meg úgy hallom, hogy matyó matyó egymáson sem segít, megölnék egymást egy kanál vízbe'. Nem is tudom, olyan furcsa ez a matyó nép. Szomolya a Bükk-hegységhez tartozik. Bogács, Noszvaj, Szomolya, Cserépfalu, Bükkzsérc. A szomolyai cigányság más, mint a többi.

Munkám most nincs. Van három vállalkozó is, aki a romáknak ad munkát. Engem nem visznek, mert voltam börtönbe', ismernek, nem mernek vinni, mert ha engem nem fizetnének ki, azt nem hagynám annyiba'. Nem azért, mert én most nagyon kemény vagyok, tudják, hogy milyen vérmérsékletű ember vagyok, szeretek dolgozni, de szeretem, ha megkapom a munkámért a béremet. Dolgoztam Noszvajon egy híres embernek. Mindent megcsináltam neki. A kerti munkától a tereprendezésig mindent. Amikor odakerültünk Andikával, azt mondta, rendben van, hallottam, hogy maga volt bent, ez engem hidegen hagy. Az a lényeg, hogy innentől kezdve maga hogy viselkedik. Maga hozzám tartozik, meg a Andika is, innentől kezdve meglesz mindenük. Lett volna. Nézze, ne adja tovább, most, ha én ezt most elmondom magának, azt fogja mondani, hogy ez az Oszkár tényleg egy szerencsétlen. Elkezdtem dolgozni, s Andika a hátam mögött lefeküdt Józsival, a híres ember feleségének testvérével, egy volt BV-sel, aki Egerből leutazgatott hozzá. És Andika bevallotta. Így úszott el a munkám a híres embernél. Felmondtam ezek után, hogy ne már. Van egy szép fiatal felesége, és emellett ráfanyalodott az enyémmre. Mit tudok csinálni? És csak basztak... szó szerint, szexuális együttlét. Nem pénzért, csak úgy, hát ilyen téren ez az Andi vérmérséklete. Ó roma. Mit csináljak, üssem agyon?

Ez nem egyszeri alkalom volt az Andinak, persze hogy nem. Van Facebookja a Jóskának, bejelölte, visszajelölte, és Egerből képes volt azért leutazni, hogy együtt legyenek. Na most mit mondjak erre. Szép kis nő ez az Andi, szép, hiába, de tudja, szép tányérból nem lakunk jól. A szülei mondták, a nevelt apám is, és ez igaz. Egy nő hiába lehet szép, csinos, belülről meg romlott nőszemély. Olyan, mint egy szép piros alma. Ha kettévágjuk, belül romlott. Ószinte leszek magához. Vagy megért engem, vagy nem. Egyedül vagyok, s én ugyebár depresszióval küzdök, az egyedüllétet nem bírom. Kell legyen mellettem valaki.

Van tőle egy fiam is, az Anditól, hát persze. Hát Szomolyán éltünk az öcsémnek az egyik házába'. Egyem meg a szívét, most már négyéves. Él, persze, de ki van adva örökbe. Nem tudjuk, kinél van. Hevesen volt, Eger-től nem messze. Arra sem volt képes Andika, hogy elmenjen látogatni. Nekem nem volt jogom meglátogatni, mert nem volt a nevemen. Nem vettem a nevemre, mert hova, én is autóba' aludtam. Meg emlékszem, a kórházba' elbúcsúztam tőle, akkor csináltam ezt a fotót is. Hát, na, fiam, most látlak utoljára, és úgy is lett. Ezt Andi nem bánja.

Hogy a gyerek jó helyen van-e, nem tudom, cigány vitte ki. Vele együtt nyolc saját gyerekem van. Őt nem is tudom már, hogy hívják. Andi látta, mikor megszületett, itt szülte Miskolcon. Megmondom őszintén, hogy ők is albérletbe' laktak, neki se lett volna lehetősége. Nem az inkubátorba' hagyta. A kórház nem adta ki neki, mert nem volt hova vinni. Hát most így, én kihoztam volna, de nem volt hova. Az öcsém házába' laktam, egy olyan házba', ahol mondtam, hadd fessek már ki, és akkor veszek kiságyat, hát-ha. Nem, nekik kell a ház, ha nem mész ki, hívom a rendőröket, mondta az öcsém. Olyan helyzetbe hozott, hogy nem volt más választásom. Kijöttek a családsegítőtől Szomolyán, mondták, hogy jajj, ide nem hozhassa, nem megfelelő. Hát most mit, hogyha nem volt megfelelő, nem volt megfelelő. Tehát most az apai felelősség, meg minden, hogyha látom, hogy nincs, akkor nincs. Nem tudok mit csinálni.

50

Fő a fejem, hogy mi lesz most. Nézze, én már sokat gondolkoztam, nekem elég volna egy szoba-konyha, a falun úgy van azért, hogyha csak lássák, hogy rend van, tisztaság van, na, nem kell, hogy 300 ezer forintos tévé lógjon a falon, vagy mit tudom én, mi, lássák, hogy minden rendben van, marad a gyerek, jó, nem kötekednek. De nincsen még annyi se. ...

... Mutatok egy fényképet, nézze meg, két évvel ezelőtt így néztem ki, már most ahhoz képest most. Dehogy nézek most jobban ki. Hát, de várjon, már vannak itt olyan fotók, amin Andikával vagyunk 2016-ban. Van olyan is, amikor szabadultam, akkor készült ez a kép. Andika akkoriban Egerbe' dolgozott a bárban, mint táncos. Ha most a fotót jól megnézi, még itt, amikor az elején összekerültünk, hát látja, Andika is fiatalabb volt. Na, mutatom a gyerekeimet inkább. Az a baj, hogy Andit az anyja 14 évesen adta férjhez, és nincs meg az iskolája. Egy romához adták feleségül, az anyja is egy lökött, az apja alkoholista. Anyának azonban ügyes, mellettem muszáj, hogy ügyes legyen. Ebből van egy kislány, akivel itt vagyok. Öt hónapos, nagyon szép kislány, Vanessza Senonka. Szép név, igen....

Tudni kell, hogy '99-ben támadt egy kis verekedés, és ebből kifolyólag bekerültem a BV-intézetbe. Két évre. Akkor még csak négy gyerek volt, tehát megvolt a három beteg, meg az egészséges kislányom, az Orsolya, akitől már két unokám is van. A Szent Ferenc nővérek segítették a családot. Egy ilyen kisebb lakásba' laktunk. Ott kézbe vette a mi életünket egy személy, ő gyűjtött adományt, lett lakás, meg minden. A feleségem megírta, hogy mikorra kijössz, minden rendbe' lesz, újrakezddhetjük az életet. Ezen múltott

sok minden, mert ugye, a volt nejem félrelépett a 17 éves első unokatestvéremmel. Azóta már nincsenek együtt. Az én unokatestvéremnek nem azért kellett ő neki, hogy most, jaj összeállnak, együtt élnek, stb. Hát arra csak. Kihasználta, szó szerint. Ezt onnan tudtam meg, hogy levelek nem jöttek, a beszédjéből derült ki, hogy valami nincs rendbe'. És akkor jött a nővérem beszélőre a sátoraljaújhelyi BV-intézetbe. Ez egy kemény hely. Amikor a nővérem elmondta, hát én a beszélőn húsz percig nem tudtam megszólalni. Sokként ért, ez egy trauma.

Az előző nejemtől van hat gyermek, akikből négynek a baja, ha mond valamit a szó, az interszexualitásnak nevezett betegség. A négyből három már felnőtt, és a negyedik sem kicsi. Kettő egészséges. A négy beteg gyerek engem lelkileg, szívéleg megviselt, ezért vagyok pszichiátriai gondozott. Az interszexualitás, ott lent, nemi elváltozás. Nem tudják, hogy fiú vagy lány. Az első gyerekeket két hónapig nem láthattam, és nem tudtam, hogy miért. Azt hittem, hogy annyira eltorzult baba, akit nem láthatok. Végül hazaengedték a gyereket, s mindjárt láttam, hogy mi a probléma. A Liberóból kicsomagolta a feleségem, és akkor láttam, hogy ott van a kislánynak, ugye, a micsodája, kilógott egy ilyen kis fütyi.

Az elnevezésben nem hagytak döntési jogot, mert a vizsgálati eredmények alapján azt mondták, hogy lányként neveljük ezt is meg a többit is. Ahogy cseperedtek, műtétek voltak mind a négyenél. Mind a négy lány lett. De mi nem vagyunk rokonok, meg semmi ilyesmi. Az ő családjukba' van gond persze, mert ugyebár mi kilencen vagyunk testvérek, ezt tudni kell.

A gyerekeim fiúk egyébként – mutattam volna fotót, azt mondaná, hogy uram, ezek nem lányok, hanem ezek fiúk. Majd tetszik látni, kinézetük is fiús. Fiúnak is gondolják magukat, igen. Az orvosomnak elmondtam, hogy ide figyeljen, doktor úr, ezek a lányok nem akarnak lányos ruhát felhúzni, meg fociznak, meg fiús dolgokat szeretnek. Mire ő azt mondta, hogy ne csodálkozzon, apuka, ők fiús aggyal vannak ellátva. Hogy micsoda? És akkor elmondja, hogy sajnos rosszul döntöttünk, apuka meg anyuka, mert önöknek volt igazuk, s maguknak kellett volna eldönteni, hogy a gyermekeik fiúk vagy lányok. Na, akkor nagyon-nagyon összeveszttem vele, még ki is jöttem.

A Györgyi az György, de ahova jár dolgozni, Alexnek hívják. A Dominika nevezetű lányom a Dominik. Viola nevű lányomnak Zala megyében sikerült egy olyan hölgygel megismerkedni, aki – nem tudom, érti-e, mire gondolok – férfi-nő. Négy éve elég jól megvannak. Viktornak hívassa magát, a neve Viola. A negyedik Dzszenike, 16 lesz, ő még azt se tudja, hogy mit csináljon magával... Ott van a második gyereke, akiért nagyon aggódom, nem tudom, hogy mi lesz belőle. Neki volt egy nagyon jó, úgy mondom, milliárdos lengyel barátja, nem olyan barát, ne értsük félre. Egerben úgy ismerkedett meg vele, hogy leszólította, nem takarítana-e neki. Miért ne. És ahogy teltek az idők, elfogadta úgy, mintha a saját gyereke lenne, mert neki nem lehetett gyereke. De a gyereke elszúrta az egész dolgot, megismerkedett egy körömi nővel, akinek gyereke és férje van. A férje tud erről a kapcsolatról, olyan mocskos, aljas, hogy én azt mondtam a nejemnek, figyelj már, üljünk autóba, és menjünk le a szüleikhez, és mondjuk meg, mi a helyzet, és valamit

lépjenek a szülei, beszéljenek a gyerekekkel, mert az évek során eltávolodott ettől a lengyeltől, és megszűntek azok a lehetőségek, amik az életét meghatározták volna...

...Mindegyik gyerekkel tartom a kapcsolatot, szoktam venni egy 500 forintos kártyát, ezt a pannonost, amin másnap éjjelig van korlátlan internet, mert itt hiába van wifi, nem adják meg a kódot. Nem adják meg, hölgyem. Egy ilyen intézménybe', és nem sokan vagyunk, nem adják meg a kódot. Azt mondtam, hogy fizetek érte, az isten áldja meg magukat, mondtam nekik, hogy minden hónapban megveszek tíz darabot, annyi a megengedett, tíz darab, annyi, amit regisztrálhatok. Nem engedik a wifit, mert állítólag visszaélés volt. Arra hivatkoznak, hogy valaki, mit tudom én, ki, olyan jellegű képet osztott meg, ami visszaélés volt. Volt már, aki feltörte a kódot, de már nincs itt. Én nem is akarom feltörni a kódot, hogy most tudjam használni. Most tudnék venni ugyebár a T-Mobiltól nem rutert, hanem adaptert, amin van wifi, merthogy van, de nem akarom magam költségbe venni.

Na, mutatom a gyerekeimet. Itt van Dávid-Ágnes. Olivér, ő a 18 éves bertyár. Alex, akit megszűrtak. Hát lássa, hogy nem lányok. Hát ők amúgy barna bőrűek. Ő most még lány, 16 éves, de majd ahogy nő, férfi lesz...

... A hat gyermek anyja intézetbe' nőtt fel, körömi származású, én Kövesden születtem. Apukámat, aki 48 évesen meghalt, nem ismertem. Akkor én is elkerültem hat hónapig nevelőszülőkhöz. Anyukám új életet kezdett, hat hónap után visszakerültem hozzájuk hál' istennek. Lehet, hogy ha a nevelőszülőknél maradok, másképp alakul az életem. Kilencen voltunk testvérek, de egy meghalt 18 évesen, a bátyám, agyhártyagyulladásba'. Félrekezeltek. Szívbillentyűzavarja volt, és azt hitték, hogy az a gond, de mire rájöttek, hogy agyhártyagyulladás, addigra belehalt. Akkor én még kicsi voltam, de emlékszem a halálára. Engem nem vittek a temetésre, de én magam megindultam, két vagy három szál virágot elvettem. Odamentem, ahol a ravatal volt, emlékszem, felemeltek, és megmutatták a bátyámat, aki öltönybe' volt, hosszú hajjal. Meg arra is emlékszek, hogy amikor már temették, akkor elvették a kezemből a két szál virágot, és bedobták a sírba.

Nekem pigmenthiányom van. Barna bőrű voltam én is, csak hát közbejöttek ezek a fehér foltok az arcomon. Átváltoztam, teljesen kifehéredett a bőröm. Érdekes. Vigyáznom kell vele. Ötvenfaktoros napvédő krémet használok. Strandra nem járok. Nagyapám volt ilyen, őtöle örökölt, ő is pigmenthiányos volt. Nem így születtem, iskolás koromban kezdődött a kezemen. Jött végig, az arcomon, bele sem mertem nézni a tükörbe. Nem szerettem azt az embert. Belenéztem a tükörbe, és úristen, láttam, hogy nézek ki. Nehéz volt elfogadni magam. Először csak foltokba jött. Utána kifehéredtem.

A rokonok semmit nem szóltak hozzá. Hát a gúnynév, az megmaradt a rendőrök részéről, hogy Pöttyös. De nem is vagyok már foltos amúgy. A régi körzetis annyiszor igazoltatott indokolatlanul, és megkérdeztem, miért csinálja ezt, azt mondta, utálok a cigányokat, és főleg téged. Igen, utálja a cigányokat. Letegeztem, aztán mondtam neki, gondolhassa, mit mondtam

neki? Hogy kapja be ezt ni. De mondom, figyelj már, nem félek én magától, meddig dolgozik? Este 6-ig. Mondom, találkozunk már valahol. Azt mondja, ilyen nagy ember vagy? Mondom, nem, csak jó a vérem, elbírok magával, kirántok valamit, lehet, hogy maga megy a temetőbe, én meg megyek a börtönbe, ennyi. Így intett rá. Mondom, idefigyeljen, ha ezzel nem hagy fel, elborul az agyam, a kocsiba beteszek egy baseballütőt, engem nem érdekel, hogy rendőr, azzal fogom kezdeni, hogy kiszállok a kocsiból, becsukom az ajtót. Hát nagyon rám volt állva. Azt a rendőrt, képzelje el, megfogták az erdőn, lopta a fát. Hát ő, hogyan már, amit megszédtek mások, fát, amiket gyűjtöttek, azokat fogta, volt neki egy ilyen régi, nem IFA, hanem az a másik kocsija, kiment az erdőre, megpakolta, és akkor vitte, és eladta. Ő, a rendőr. Visszaélt vele. Nőt is vert már meg, úgyhogy leszereltették...

...Mondja nekem a lányom, hogy apa, most az új részen van egy olyan szolgálat, amit én is ismerek sajnos, az embereket elviszik az őrzőbe, és ütik. Ott bent a BV-be' ütik, igen, sajnos. Akik szolgálatban vannak, BV-s örök ütik az elítélteket. Nem látszik meg, mert gyomron meg mellen vagdossák, hát most gyomron ütik. Engem is eltalált egy nyomozó itt Kövesden, hiába jelentettem fel Miskolcon, nem hittek nekem. Fellebbeztem a megyeire is, ott se hittek nekem. Mondom, gyomron ütik, gyomron verdesik az embert, hogy ne legyen nyom. Borzasztó fájdalom, igen, hát az. Reggel megverték, volt bent egy nő is, az meg ott röhögött. Egy nyomozónő. Hát, cigánynak nem könnyű lenni.

Apám 48 évesen asztmában meghalt. Ő valahol dolgozott, de hogy hol, azt nem tudom. Amikor meghalt, hatéves lehettem. Tudom, hogy nagydarab volt, egy fényképet mutattak róla, de életszerű élményem nincs róla. Tehát ez is gyerekkori trauma, mert azt se tudom, hogy ki volt az édesapám, nincs emlékem. Akkor nem beszélve arról, hogy a 18 éves bátyámról sincs emlék. Róla sincs kép, nem tudom, hogy nézett ki, hogy mosolygott, szóval semmi sem maradt belőle... Pedig szeretném, ha lenne emlékem. Sok fénykép meg nincs otthon, egy fénykép van a bátyámról, nagy haja van, de az édeskevés.

Anyám utána miből tartott el bennünket? Apám dolgozott valahol, csak én nem tudom, hogy hol. Apám halála után talált egy másik embert, aki nem hozott gyereket a családba, de lett két féltestvérem, a kilencen kívül még kettő. Nagy a család. Nekem nagyon nem tetszik a nevem. Anyukám azt mondta, hogy előttem egy pár hónapos fiú meghalt, akit Oszkárnak hívtak, és én a halott gyerek után születtem. Azt mondja, ezért adtuk neked ezt a nevet. Ez nem egy jó hozomány, hát nem. A többieket úgy hívják, hogy Tibor, András, a bátyám Jóska volt, József. Ja, igen, Laci és Attila, ők ikrek.

A húgom Nóra, aki Angliában él már régóta. Ilona a nővérem. Bükkábrányba jártam iskolába, végig a nyolc osztályt. Utána elkerültem Miskolcra vasbetonszerelőnek tanulni. Az egy kemény szakma. Én teljesen máshova jelentkeztem volna, amiről az osztályfőnököm lebeszél. Jó tanuló voltam, és gondolkoztam kereskedelemben, rendőrnek is mentem volna, de mind a kettőről lebeszél. Hát nem tudom, miért hallgattam rá, hogy menjek központifűtés-szerelőnek. Pedig tudta, hogy okos gyerek voltam, igen, a legjobb tanuló voltam még egy másik lánnyal, és akkor még nyaralni is voltunk minden évben.

Nem nevezném anyámat boszorkánynak, de megmondta, hogy „míg élsz, meg fogod a pályaválasztásodat bánni, és el fog kísérni az életedben”. Előre látta. Ugyebár, a régi romák jobban babonások voltak, mint most. Értettek is hozzá. Amit anyukám megmondott, az be is teljesedett.

Régen az idős cigány asszonyok elég tapasztalattal voltak az élet terén. Anyám se szerette az igazságtalan dolgokat, de szerette nagyon az igazságot. Bölcs asszony volt, és én rá ütöttem. Az igazság az, hogy én nagyon imádom a nőket, és nagyon tisztellem is őket, és hát maga az apukám is ilyen volt, hogy állítólag anyukám mellett még voltak szeretői, szóval örököltem ezt a dolgot, hogy a szép nőket szeretem.

Az én nejem se volt csúnya, 20 éves volt, én majdnem 18, nem szerelemből kerültem vele össze, de vonzott az a dolog, hogy megismerni, milyen egy nővel. Most már így utólag bánom nagyon, nagyon rossz döntés volt. Az első beteg gyerek után a legtöbb ember a mai világban fogja magát, és kilép a kapcsolatból. Azt mondja, hogy nekem nem kell egy ilyen nő, aki beteg gyereket szül, megyek tovább. Én nem léptem tovább, hoztam egy nagy áldozatot, aminek most iszom a levét.

Anyámnak nem tetszett ez a dolog. Ő igazi roma asszony volt, rózsás kendő, rózsás szoknya. Tőlem valamivel alacsonyabb asszonyt képzeljen el, tipikusan olyat, aki nem fedi fel magát, nem járkal sztreccses nadrágba, hogy villog mindene. Olyan értelemben, mint a mai fiatal cigány asszonyok. Megmondom őszintén, ez nekem nem tetszik, és neki se engedem, hogy márpedig így ne öltözz, légy szíves, hát gyerek van, minden, így ne öltözz, takard magadat, stb. stb., Tartotta a hagyományokat, úgy öltözött. A hagyomány, az erkölcs számított. Fiatal korában biztos szép nő volt.

Mindig csak cigány nőim voltak, nem volt még magyar, nem tudom, hogy a magyarok milyenek ilyen téren. Szerettem volna magyar nőt, pont azért, mert nekem tetszik, ahogy élnek. Hogy jól élnek. Jó a gondolkodásuk, jó az erkölcsi életük, stb., de van köztük is, aki nem ilyen. Egy hölgyecske felhívott bennünket, hogy Heves megyébe, kis faluba, jöhetünk albérletbe, de kiderült, hogy alkoholisták, akik jól megvannak a tablettás borukkal, elvannak maguknak, és ilyenkor az ember bemegy az ajtón, és már jönne kifele.

A mai napig megvannak a felvételeim a telefonomon, hogy miket segítettem a ház körül. Az asszonyka férjecskeje alkoholista volt, de a nő maga is ivott rendszeren. Annyit kértek, hogy figyeljél oda az öregekre. Jó, rendben van, bele is mentem, ugyebár, ebbe a dologba. Ott töltöttük a karácsonyt, eljött a január, hát kaptunk hideget-meleget, mert közös lónak túrós a háza. Akkor kitalálta a kedves fia, ott se voltunk két hete, hogy már 15 ezer a villanyszámla. Elmúltak az ünnepek, utána már 45 ezer forintot akart követelni rajtunk a pesti fia, amire azt mondtam, hogy itt álljon meg a menet, megyünk innen, viszlát.

Nekem van jogosítványom, még 2008-ban szereztem, „B” kategóriás. Van autóm, s mi abban a kocsiban aludtunk. Két és fél hónapon keresztül járogattunk, reggel fél 4-kor keltünk, és mentünk Sályról Egerbe. És azt akarom

ezzel mondani, hogy heti 90 ezer forint pénzt kerestünk, volt megtakarított pénzem. Mi akkor ebből éldegéltünk, amikor idejöttünk, akkor is. Én közel 200 ezer forint felett lévő pénzzel jöttem ide. Ebből nekem még mindig van. Én nem iszok, nem cigizek. Az élettársam cigizik.

A nejem vett fel kölcsönt, és nagyon szépen megkértem rá, hogy ne a romatelepre, isten ments, hogy ott vegyen lakást, inkább a magyarok közé menjen, és hát így mosolyogva mondtam neki, hogy lehetőleg olyan lakást vegyél már, aminek esetlegesen lenne az udvarán egy kisebb lakóautó, amit lakhatóvá lehet tenni, elleszek én ott. 700 ezerért vett házat, olcsó levesnek híg a leve, igaz a közmondás. Annyi szeméttel, mert abba is egy roma lakott, hogy én biztos, hogy nem vettem volna meg.

Tavaly nyáron megszárták a lányomat. Én akkor a kocsiba' aludtam akkor. A Violát, aki Viktor egyébként. Szombati nap szólt, hogy apa, megyek ki Robihoz, ő az unokatestvérem. Mondom, minek mennél? Hát, azt mondja, hétvége van, most kimozdulok egy kicsit. Ne menjél, mondtam neki, mert éreztem, hogy valami baj lesz. Én akkor az autóba' aludtam, mert Andikával össze voltunk veszve. Hát mit ad isten, Viola fél háromkor zörgette a kocsimat, hogy gyere apa, gyere már. Ott látom, hogy a kettős szomszédunk veje, a nagybátyám, anyámnak a testvére, két konyhakést tart a kezében. Kimentem, hát betámadott engem, s már a lányom meg volt szúrva, csak nem érezte, mert ő is ittas volt. Felszólítottam, hogy tegye le a kést, de nem tette le, aztán a történet annyi csak, hogy én is próbáltam védeni a gyereket, mert melyik szülő az, aki nem védte volna. Ugrik, és hát talált egy ilyen seprűt a lányom, oszt ő azzal támad, most hát mindegy, önvédelem. Na, ez lement, aztán észrevette magán, hogy valami meleg, felhúzta a pólóját és látta, hogy folyik a vér. De addigra már kijöttek a többi testvérei is, Dominika, a Dzszenike meg az anyukája elkezdett ordítani, hogy megszárták a fiamat. Én nem csináltam semmit, mert én egy gatyába' voltam, meg mezítláb, úgy mentem ki a kocsiból. Rendőrségi ügy lett. Én fogtam a gyereket, és azon voltam, hogy minél előbb legyen orvosi ellátás, mentő, minden.

Előtte meg én mentem volna Violáért Körömbe, akkor meg mások kötöttek belénk. Ezek a nagybátyám veje, a Kálmán részéről jöttek, neki volt születésnapja, és az utcán támadtak. Azért, mert én beszélgettem a Lajossal. Ezek meg megálltak a kocsi előtt, és akkor beleavatkoztak a dolgokba. Nyolcszor szólítottam fel ezt a Kálmánt. Kálmán, légy szíves, vigyed már a vejedet innen, mert nem akarunk bajt, mert megyek a gyerekemért, mennék el. Hát ő ott állt a kocsinak, akkor még a Corsám volt, a sarkánál. Egy szűk utcát tessék elképzelni, itt van a járda. Nyitnám az ajtót, hogy menjen már fel a járdára, nem tudok elindulni, Kálmánnak is mondom, hogy menjél már félre, ő kinyitotta az ajtót, kirántott a kocsiból a veje, a Dezső, és onnantól kezdve kezdődött ez az egész dolog. Domi volt velem, a Dominika, ő rögtön jött a védelmemre, de közben megcsúszott, és jól orrba rúgták, de úgy, hogy jól eltört az orra. Megmondom őszintén, hogy én is késsel feküdtem le az autóba. Az autó nem egy kényelmes, és olyan fáradtan mentem a gyerekemért,

és olyan aggódva, mert most az Olivér fiam hívott fel, hogy apa, menjél, mert az árokba' volt bedrogozva tegnap előtt, engem keresett. Viola volt bedrogozva. Ő megkóstolta Körömbe. Köröm itt van Miskolc környékén...

...Vasárnap megcsináltam a tanyát, hétfőn Olivér bement Egerbe. Közbe engem Dzsenike Messengeren hív, hogy menjek érte, mert velem akar beszélni. Mondom, mondjad. Hát azt mondja, gyere már érte apa, mert most mennek Miskolcra a bíróságra, de ha hazajönnek, akkor őt előveszik. Fú, fiam, mondom, hát most tanyába dolgoztam, be van csípve a derekam, én nekem most nincs úgy pénzem, hogy 500 forintos benzin mellett tankoljak, meg menjek érte. Jajj, istenem, mondom én, most mit csináljak, nem igaz, hogy a barátaid közül nincs valaki, hogy adjon 2000 forintot, hogy buszra üljél, és akkor hazagyere. Hát azt mondja, nem. És akkor Olivér megtudta, neki volt pénze, és azt mondja, apa, menjél el, azt mondja, hogy az ő pénzéből tankoljak. Úgy mentem el Muhiig, ott a kompon átmentem, ott várjam meg. Na így hoztam haza. Hát mit ad isten, két nap múlva már nem Körömbe' volt megint? Nem a drog végett, a csaj végett. Szóval nem lehet vele bírni. Egy olyan nővel van, akinek gyerekei vannak, meg férje.

Olivér 18 éves, ő, tudom, mert én is voltam 18 éves, olyan pörgős, neki is mondom a jót. Tizennyolc éves vagy, állj már rá egy munkahelyre, mondom, de nincs meg a nyolc osztálya, azt is mondom neki, végezd el, fiam, mert a nyolc osztály kell az életbe'. Tanuljál már apád példájából, hát te is úgy akarsz járni?

Nem zűrösek a gyerekek, csak hogy mondjam? Nem ők zűrösek, hanem hát többen vagyunk testvérek, és hát van egy-két testvér, akik zűrösek, és sajnálatos módon belekeverik a gyerekeimet is. Hát visszatérve, hogy a lányomat megszúrták, tessék látni, hogy semmit nem csináltam. Mi volt vád ellenem? Hogy bementem az udvarra, a csávót öten húztuk ki az udvarra, öten húztuk ki az ilyen földes közterületre, és öten vertük, könnyű testi sérítés. Gondolja most el, maga a bíró, megáll ez a vád? Ha öt ember megver valakit, az intenzívre került volna. Megszúrta a lányomat, ez tény. Na, mind-egy. Én bent se voltam. A család volt csak kint este, ez hajnal fél háromkor volt. Én nem tudom, hogy le se szembesítettek vele ez idő alatt senkit se. Még komolyan mondom, senkit nem bántottam, ott előtte gatyába', mezít-láb. Kijött két rendőr, és nem azzal volt, hogy odamentek volna a csávóhoz megkeresni a két kést, semmit nem csináltak, az égvilágon semmit.

Hál' istennek nem lett nagy szúrása szerencsére. Ide-ide szúrt, csak a borda, gondolom, hát, ha nyakon szúrta volna, akkor elvérzett volna, mert ez ilyen, mert így hadonászott. Ittas volt, meg be volt drogozva. Mert az a Robi drogért ment ehhez a csávóhoz. Aznap este a Robi el akart volna menni a házból. A lányomnak adtam egy pofont. Már a Robinak is akartam volna adni, néztem rá, ideges voltam nagyon, és menni akart ki az ajtón, odaálltam elé, helló, hova mész, nem mész sehova, ide figyelj. Tehozzád ment el a lánygyerekem, te hoztad ide, menekülni akarsz a hatóság elől? Nem mész sehova se. Robi, üljél le, ne izéld fel az agyamat, mert mondom, te is megérdemelnél egy jó nagy pofont. Milyen jogon vitted te oda be a gyerekeimet. Eleve, ezzel a tudattal, hát direkt nem akartam még egy ügyet magamnak. És akkor az a lényeg ebben, ennek a csávónak, a késesnek, képzelje el, pénzbírságot kér

az ügyészség. A gyerekeimnek felfüggesztett börtönt, énám meg letöltendő börtönt? Az ügyészség börtönt kér rám. Nincs ügyvéd, még tárgyalás sem volt. Ez tavaly nyáron történt, és tud róla a családgondozó is, a kirendelt, mondtam neki. Emlékszek mindenre. Tanúk nem voltak, nem voltak idegenek, vagy valaki az ablakból figyelte hajnal fél 3-kor, hát gondolja már el. Ott csak a család volt kint. Meg az az igazság, hogy ez a srác volt otthon, meg a felesége. Tehát így mondom, hogy az anyós, após, akkor érkeztek meg autóval, amikor a rendőrök megérkeztek, ők utána érkeztek autóval. De ők azt mondják, azt mondták a kihallgatáson, hogy ők otthon voltak. Képzelve már el, azt mondták, hogy ők otthon voltak. Nem az a baj, csókolom, nem az a baj, a kövesdi, a magyarországi rendszer milyen? Igen, maga már büntetve volt, ja igen. Ennyi, hát ennyi. Evvel jönnek, hát nem az igazságot keresik. Nem tudom, mennyit szabhat ki. Vagyok vádolva, kis testi sértéssel, meg mivel bementem a portára. Mi az? Bemegy a másik portájára – na, ez a két vád. Na, öten elvégeztünk egy könnyű testi sértést rajta. Hát majd mondom a bírónak, jajj, pedig csókolom, nekem a kocsiba' van gázspray, annyi ütőszerszám, minden, magamhoz vehettem volna. Kivettem volna a gázsprayt, lefújtam volna, hát agyba-főbe vertem volna, orrán-száján, milyen, hát a gyerekekről van szó. Hát volt már nekem ilyen esetem fiatal koromba'. Akkor még Olivér kicsi volt, és így mondom, hogy a volt sógorom, mert már a nővérem elvált tőle, de mégis csak együtt vannak. A két gyerek a pataknál, és jött haza sírva a fiam, az Olivér, mondja, hogy apa, a Jóska megütött. Felmentem hozzá, mondom, sógor, hát mi volt ez, azt mondja, a gyerek így beszélt velem, engem is lekurvaanyázott, így, úgy, amúgy. Hát nem jött ki a kapun, volt egy ilyen rés, és eléggé úgy beszélt velem. Mondom, gyere már közelebb a kapuhoz. Közelebb jött, oszt benyúltam, oszt bummm. Jó, oké. Utána ő baltával betámadt. Így, akkor, ha nem ugrok el, fejbe ver. És akkor, hogy eldőlt a baltával, még a kezébe volt. És akkor én nem vittem a gyerekeimet, mert még kiskorúak voltak. Ott volt a Viki meg az Ági, akik ezt látták, látták, hogy az apjuk még mindig veszélybe' van, odajöttek, és ahol érték, ott rugdosták a sógoromat. Ebből ügy lett, de a bíró felmentett, mert azt mondta, hogy amíg a kezébe' volt a balta, addig jogos önvédelem állt fel. Igaz, hogy kaptam akkoriba' nyolc hónap fogházat, mert utólagosan bedobtam egy követ rá még. Na, ezért nyolc hónap fogházat felfüggesztve kaptam.

57

Festem a hajamat, 47 évesen tiszta ősz vagyok. Látszik is, hogy már kopik a hajam. Szóval nézze, én a régi világból jöttem, már úgy mondom, a régi rendszerből, nekem teljesen más az életfelfogásom. Én nem vagyok egy rossz ember, hanem inkább én azt mondom, hogy az élet terén vannak dolgok, amihez ragaszkodom, és ilyen téren kemény vagyok. Éntőlem tartanak nagyon. Nem vagyok én erős, csak én emberileg is, ha kell, odateszem magamat. Én már kivívtam a tiszteletet. Nem azért, mert bent voltam börtönben, nem. Egy-két embert már jól elvertem, úgyhogy, nem azért, látja nincsen erőm, nem erős a karom, de hogyha elborul az agyam, akkor. A tűrőképességem nagyon jó. Nem birka, hanem épp az, hogy jó. Jó, csak már véglegesen mondom, amikor a gyerekekről van szó, akkor pláne.

Háromszor beszélgettem a pszichológussal... Ki vagyunk itt szolgáltatva. Sokszor még ő is úgy lépett fel velem szemben, támadó jelleggel, hogy hát maguk itt mindent ingyen kapnak, meg így, meg úgy. Nem akartam neki megmagyarázni, hogy nem ingyen. Mikor idejöttünk, azzal kezdte a családgondozó, hogy fizetni kell azért, hogy itt legyünk. Mi kapunk 37 500 forintot, amiből megállapítottak 13 500 forintot, hogy tegyük le, és akkor a többiből meg élünk. Tetszik érteni? A hó végén volt már rá példa, hogy elfogyott a pénz, és akkor kért Liberót az élettársam, meg mosószer, azt mondták, hogy már van jövedelme. Nem volt ezzel semmi gond, én meg azt mondom, hogy nem fizetek egy fillért sem, mert a gyermekemre költöttem. Fizetés. Nem tudom törvényes-e, vagy sem, nem merek utánajárni, mert nem vagyok egy buta ember, mert utána tudnék járni, mert már Pestre telefonálgattam ezután, de én azt mondtam, hogy bölcs ember vagyok, olyan világot élünk, hogy egyik kutya nem eszi meg a másikat. Nyilvánvaló, hogy én jönnék ki ebből rosszul.

Az ember mindig nyel, szó szerint. Bejött a vezető hozzánk, hogy ennyi és ennyi elmaradásunk van. Mondtam neki, hogy igen, van. Elnézést kérek, és ne haragudjon, hogy miért nem szóltunk, hogy az előző hónapban a lányunk olyan beteg volt, hogy mi vettünk minden gyógyszert, holott a családgondozó tudott róla, amiről – nem az, hogy hibázott, mert emberek ők is.

Nem, hát látja, az az igazság, csókolom, hogy amit a legutóbb mondtam magának, hogy a feleségem olyan helyen vett magának lakást, két és fél milliót, a cigánytelepre. Ott mindig lesz balhé, hogyne már. Pedig akik ott vannak, egyetlenegy család az, aki valamilyen rokonságba nem áll velünk, a többi mind. Mind rokon. Na, most ez a Kálmán, ő anyámnak a testvére, eléggé közeli. Legutóbb lent voltam, szoktak huszonegyezni pénzre. Bent voltam én is. Jön be ez a Kálmán, és már a bátyámnak hiába mondtam, hogy miért engeded be. Bejött. Hát hogy van neked bátorságod ide bejönni? Mondom, légy szíves, fogd meg azt az ajtót addig, amíg szépen vagyok, és menjél ki. Engem nem érdekel, hogy a bátyámékhoz mikor jössz át, hányszor, de mikor mi itt vagyunk, légy szíves, akkor ne gyere már. Hogy van bátorságod? Mi lenne, ha most mi agyba-főbe vernénk mi itt, a rokonság? Mit tudnál, tán kitalálnád, hogy kést fogtak rád, kirántottad, oszt megvertünk. Na, fogta magát, oszt kiment. A bátyámra nem haragszok, mondtam már neki, Laci – mert így hívják –, mondom, na mindegy, elitta már az agyát. Hát, tablettás borba' nincs ész...

... A tablettás bort isszák ott a népek, hogyne már, már rákaptak a kőbányai sörre is. De még a nők is. Azok is isznak. Hát persze, a bátyámnak a leszármazott lányai. Drog közül, hogy mi megy, fogalmam sincsen. Én is éltem egy drogos nővel, nem tudtam még akkor, hogy mi a helyzet. Ő kristályozott, mert rájöttem, hogy a kristálytól olyan a nő, mert hajnal egykor még fent volt, mondom, Szilvi, hát mikor akarsz lefeküdni? ... A kristályt mint a port, felszívják. A cigányok között nagyon el van terjedve. Régen nem volt ilyen. Gyerekek között is. Mindenhol el van terjedve. Amúgy a rendőrök ezt, megmondom őszintén, tudják, és nem foglalkoznak vele, úgy vannak vele, pusztuljanak, akik használják. Szó szerint, most komolyan mondom. A rendőrök úgy vannak vele, hogy á, cigányok, kit érdekel. Rasszizmus van Magyarországon, ez egyértelmű...

Nem tudom, járt-e Egerben, a lovastanyánál van egy domb. Lemegyek, pont jött a noszvaji rendőr, a körzetis. Felment, én meg elmentem egy öregemberhez, aki korábban ideadta az emelőt, mert defektet kaptam, s mondom, visszamegyek, hogy húzzon már be a szerelőhöz. Képzeld el, visszafordultak – hát ismernek, még korábban börtönbe’ voltam, leültem már a büntetésemet. Azt mondja nekem, hogy mit keres itt? Mondom neki, az édesanyámat keresem, de magának mi a problémája van most, mit akar? Kérdezte, hogy mit keres? Mondom, mondtam, hogy az édesanyámat. Kiszállnak, mondja, személyi igazolvány. Mondom, mire adjak én magának személyi igazolványt? Maga miért fordult meg, miért ide. Hát azt mondja, maga börtönben ült. Mondom, ide figyeljen, ne rágalmazzon, egy, leültem, itt van a zászlós úr, és most maga engem lejárát, nem csinálok semmit. Akkor is, hogy én börtönbe’ voltam. Istenem, mondom, hagyjon már engem. De akkor már a gyerekek jöttek felfele, odaszóltam a Szandinak, hogy most kapcsolj be a telefont, vedd felfele videóra ezt az egész rágalmazást meg mindent. Mondom, maguk meg adják meg a jelvéyszámukat, a nevüket, mert egy igazoltatás így működik, tudja-e? Azt mondja, hát honnan tudja ezeket? Hát honnan, a börtönből. A törvénykönyvet megtanultam odabent. A kocsival a buszmegállótól kijebb álltam, s azt mondja, véletlenül nem a buszmegállóba’ állt meg? Mondom, nem, hát van annyi eszem, de ő lement megnézni. Mondtam neki, be lehet fejezni, el lehet fáradni. Be lehet ülni a kocsiába, meg lehet fordulni, és lehet hazafele menni, hagyjanak bennünket békén. Azt mondja, hova mennek? Mi köze van hozzá? Ez már rendőri túlkapás, nem gondolja? Azt mondja nekem a zászlós, azért volt jó a régi rendszer. Mert tudja, a régi rendszerbe’ úgy volt, hogy levitték az embert – emlékszik –, volt rá példa, amikor egyik bátyámat levitték, verekedés, oszt jól megverték, majd hazaengedték, nem csináltak belőle ügyet. Megverték, szó szerint. Nem csináltak belőle ügyet, mint most, hogy valaki kap egy pofont, mindjárt bírósági ügy van belőle. Jól legyomrozták, bevitték a fogdán, na, jó, oszt menjél hazafele. Tanult belőle, igen. A kommunista rendszerben úgy volt, hogy kocsmába nem mehetett az ember.

Kitörni innen csak úgy lehet, hogy kimegyen az ember külföldre, ennyi. Ott nem úgy tekintenek a cigányra, mint itthon. Hollandiában voltam kétszer, ott volt a töröktől, a négertől minden, ott nincs rasszizmus. Az édes húgom Hollandiába’ él, éppen a féltestvéremnél voltam, amikor videócseten beszéltek. Soha nem volt irigy ember, jól áll a féltestvérem. Három autójuk van, a gyerekeit iskoláztatta, tanulnak, kocsijuk van, jogosítvány, minden. Örülök, nem vagyok irigy. És akkor húgomnak mondja a féltestvérem, a Kálmán, hogy na, mikor küldöd a pénzt. Jól van, azt mondja, felteszek 200 eurót, nyugi. Nekem meg két éve az erdőbe’ kellett aludnom, amikor még a Corsám volt, mikor jártunk szüretelni. Ott aludtunk az autóba’...

... Édesapám 48 évesen halt meg, anyukám 54 volt. Fiatalon haltak meg, igen. A cigányok, romák igen fiatalon halnak. Nem hiszem, hogy öregember leszek, mert egyszer vagy infarktust fogok kapni, vagy agyvérzést, oszt vizlát. Hát mostanában nem tudom mi van velem, nagyon-nagyon rosszul alszok. Tegnapelőtt vettem egy 500 forintos telenoros kártyát, telefonáltam a fiam-

nak. Odaszóltam, mert előfizetéses telefonja van. Mondom, fiam, légy szíves, regisztráld már be ezt a kártyát, mert itt internetet nem adnak, hogy Messengerem legyen, bármi baj van, tudjalak benneteket elérni...

...Az életben egyszer nagyon nagy lehetőség lett volna, mondtam már, amikor a híres embernél dolgoztunk Andikával. A híres ember feleségének a testvére engem a sátoraljaújhelyi börtönből ismert. Találkoztunk a noszvaj-i kocsmába', kérdeztem, nem tudnál munkát intézni? Akkor ő, a Józsi, már kiszemelte Andikát. Gondolom, vagy Andika, vagy ő, bejelölték egymást, és kapcsolatba kerültek, csak én nem tudtam róla. Többszöri alkalom volt, nem egyszeri. ... A felesége abszolút nem hitte. Megírtam a feleségének Messengeren, ismerősöm volt, mire visszaírt, hogy nem hiszi el. Ne találjak ki ilyeneket, oszt ennyi, szevasz.

Az idősek otthonába sofőrnek nem vettek fel. Ha valaki Magyarországon elkövet valamit, akkor egész életében bűnhődjön érte. Mintha embert öltem volna, egy életre meg vagyok bélyegezve. Nem sok értelme van az életnek így.

Jártam a Hit Gyülekezetbe, hiszem, hogy Jézus ma is él. Hiszek Istenben. Tudom, hogy bűnös ember vagyok, mert ez a keskeny út, amin járnom kéne, nem járhatok a széles úton, de itt belül hiszem. Most is azt mondom, hogy van Isten meg Jézus Krisztus. Itt a Hit Gyülekezet, de már nem megyek oda. Én Istenhez akarok jönni. Ha egy gyülekezetben nincs szeretet, meg emberi segítség, az nem gyülekezet, az nem hívőség.

60 Jobb, ha az ember vesz egy kötelet, oszt jó van. Megszabadul az ember a gondjaitól. Nincs semmi jövőkép. Nincs mibe kapaszkodni. Nekem már nem lesz jó sose. Majd megyek ki a temetőbe.

Szoktam tippmixelni. Tegnap is 500 forintot tettem, egy elment, de már úgy volt, hogy nyerek 28 ezer forintot, de a hosszabbításba', a 96. percbe' kiegyenlített a Madrid. Valamikor szerettem a futballt is. Van, amikor nyerek. Hát, most ha megteszek nyolc meccset, és ha jön, akkor 1250 forintból jöhet 80 meg 90 ezer is. Volt már úgy, hogy bejött. Hát persze, ez lutri. A meccseket tudom nézni az interneten, tudom követni az eseményeket. Nem szenvedélyem a futball, régen fociztam, konyítok hozzá, tudom, hogy hogy kik a jó csapatok, most legutóbb játszott a Juventus meg az Atalanta, ezeket jól ismerem. A gyerekeim is csinálják, és van, amikor nyernek, van, amikor nem, ez a tippmix.

Amikor Egerben laktunk albérletbe', volt, amikor másfél hét alatt egyszer jött 81 ezer, a következő alkalommal meg 92 ezer, de egy ezresből, 1200 forintból megtettem, hogy három és félnél kevesebb gól, és nem volt annyi gól. Volt, hogy null-null volt, egy-null, kettő-null, három-null, mert ha már négy gól volt, akkor az bukta. És jött. Egerben beszélgettem olyan emberrel, aki 200 forintot rakott döntetlen meccsre nagy szorzóval. Azt mondta, egyszer bejön, fogok egy nagyot és csak egy-két meccset rakok meg egy tízessel, húszassal, ami hoz nekem húszat, harmincat, de biztos meccsek. Az az ember azóta is azt csinálja, és szinte mindennap nyer, mindennap. ... Nem tízezreket játszok, ezeket a kis pénzeket előkerítem. Bukok, de egyszer-egyszer durran. Amit elbuktam egyszer, majd visszajön, és még nyerek is valamennyit. De nem nagy összeggel, nem milliókkal. Bízom a szerencsében. Nincs más választásom.